

ZIEL & ZALIGHEID

Je hebt moed nodig om te leven

In de interviewserie 'Ziel en zaligheid' wekelijks de ontboezemingen van een smaakmaker. Vandaag: zangeres en actrice Loes Luca.

Tekst: Jan Vriend Foto: ANP Kippa

Loes Luca spil
in show rond
Annie M.G.
Schmidt

Horen we daar zachtjes zingen? Jazeker: daar klinken de tonen van 'Duffies, duffies', de klassieker uit 'Ja, zuster, nee zuster'. Thuis in Rotterdam repeteert Loes Luca het liedje voor het programma 'Annie M.G in Carré', dat ze volgende week speelt. In het theater aan de Amstel is ze dan twee avonden de spil van een voorstelling rond het repertoire van de schrijfster. Samen met collega's als Jenny Arean, Anniek Pheifer, Frederique Spigt en Dick van den Toorn zingt ze dan de mooiste liedjes die Annie Schmidt schreef voor radio, televisie en het theater. „Omdat ik als kind ben opgegroeid met haar werk, is het allemaal héél vertrouwd voor me. Nadat ik zelf moeder werd, las ik de gedichtjes van Annie weer voor aan mijn eigen dochter. Onderweg in de auto draaiden we ook altijd cassettebandjes met de liedjes van Annie. En toen ik de rol van zuster Klivia speelde in de film 'Ja zuster, nee zuster' merkte ik weer hoe geweldig die nummers in elkaar zitten. Daarom kijk ik ernaar uit

om dat heerlijke repertoire in Carré weer tot leven te brengen. 'Duffies' zing ik daar samen met mijn zwager Huub van der Lubbe. Hoewel we nog nooit samen hebben gezongen, voelde het bij het repeteren meteen goed.' Voor ze verder zingt, beantwoordt ze hier tien vragen over haar ziel en zaligheid.

Welke karaktertrekken heb je van je ouders?

„Mijn zangtalent heb ik van mijn moeder. Zij zong graag, bij de afwas. Mijn humor heb ik van mijn vader. In de loop der jaren werd hij steeds cynischer, dat heb ik gelukkig nog niet. Mijn vader had een ingewikkeld leven. Hij viel op mannen, maar in de jaren vijftig kwam je daar niet voor uit. Daarom trouwde hij maar. Hij vond mijn moeder wel leuk, maar een gelukkig huwelijk werd het niet. Daarom zijn ze gescheiden toen ik twaalf was. Inmiddels is mijn vader al jaren dood. Mijn moeder woont bij me in de buurt. Ze heeft Alzheimer. Heel triest. Om de haverklap belt ze me omdat ze iets vergeten is of

omdat ze me voor iets nodig heeft.”

Aan welke jeugdervaring denk je nog wel eens terug?

„In de tijd dat 'Ja zuster, nee zuster' op de televisie kwam, was ik een jaar of twaalf. Dan zat ik op zaterdagmiddag met mijn moeder ademloos naar de uitzending te kijken. Mijn ouders waren toen net uit elkaar. Met mijn moeder woonde ik destijds op een flatje. 'Ja zuster, nee zuster' was toen echt een hoogtepunt. Daar keek je naar uit. Later dacht ik daar nog wel eens aan, toen ik een rol had in de tv-serie 'Beppie', die Annie Schmidt schreef. Bij de opnames daarvan heb ik haar één keer gezien, maar ze was toen al bijna blind, dus ik denk niet dat ze mij heeft gezien.”

Wat was de beste beslissing van je leven?

„Dat was mijn besluit om naar Parijs te gaan, toen ik zeventien was. Ik sprak ternaauwernood Frans, maar waagde de sprong. Ik wilde een nieuw leven beginnen, los van thuis en los van alles wat achter me lag. Ook wilde ik de Franse

taal leren. Daarom heb ik een jaar als au pair in Parijs gewerkt. Nog altijd ben ik blij dat ik dat toen heb gedaan, want het is heel goed geweest voor mijn ontwikkeling. Niet alleen omdat ik nu goed Frans spreek, maar ook omdat ik heb geleerd om me in mijn eentje te redden. Het vergt lef om te vertrekken, maar dan leer je meteen dat er moed voor nodig is om te leven.”

Wat had je beter anders kunnen doen?

„Ik ben niet zo van het omkijken. Spijt is wat de geit schijnt, toch? Maar achteraf denk ik dat ik na de lagere school naar de HBS had moeten gaan in plaats van naar de mulo. Maar ik was toen twaalf en in die tijd deed je wat de school adviseerde. En daar zeiden ze dat ik te zenuwachtig was om naar de HBS te gaan. Zelig, hè? Maar het was natuurlijk niet zo gek dat ik onrustig was, want mijn ouders waren toen net gescheiden en dat hakte er nogal in bij mij.” „Het heeft me toen nogal dwars gezeten dat ik niet goed genoeg ben opgeleid.

Daarom ben ik na de mulo ook naar Parijs gegaan, omdat ik zo graag een andere taal wilde beheersen, die ik op school niet had geleerd.”

Waar ben je trots op?

„Op mijn dochter. Ze is heel leuk en doet het goed in het leven. Ze maakt films. Ook ben ik trots op de productie 'De kleine zeemeermin' die ik in 1986 maakte met theatergroep Orkater. Daarin ging ik met een lange staart over het toneel. Die voorstelling was iets bijzonders omdat alles wat ik kan daarin bij elkaar kwam. Er kwam film bij, ik mocht zingen én acteren. Daarmee kon ik laten zien wat ik in huis heb.”

„Ik ben ook trots op wat we deden als Nénette et les Zézettes. Daarin was ik de zangeres van een orkest. Bij optredens met de zaal. Daar kwamen vaak de gekste improvisaties uit voort. Vooral bij De Parade was dat geweldig om te doen. Daar hoor ik mensen nog steeds over praten.” Even later bedenkt ze nog iets: „Ik ben trots op mijn ondernemerschap. Want

het lukt me aardig om in dit vak te overleven, als kleine zelfstandige. Als eigen baas ben ik niet afhankelijk van casting directors of impresario's. Toch weet ik mezelf lekker aan het werk te houden. Dat is toch niet gek voor een actrice van 65 jaar?”

Wat zou je aan jezelf willen veranderen?

„Ik heb een paar onhebbelijkheden. Zo ben soms wel erg dwingend. Af en toe is dat prettig, want dan gebeuren er tenminste dingen. Maar omdat ik in dat dwingende ook een perfectionist ben, kan ik voor anderen lastig zijn. Maar daar leg ik me bij neer, want op mijn leeftijd moet je niet de illusie hebben dat je nog iets aan jezelf kan veranderen.”

Wie of wat motiveert je?

„Mensen om me heen brengen me altijd op ideeën. Ook mooie voorstellingen van collega's motiveren me om zelf weer mooie dingen te maken. Ook ga ik graag naar de film. Als ik iets goeds in de bioscoop heb gezien, jeuken mijn

vingers om zelf ook weer mooie rollen neer te zetten.”

Wat is het grootste verdriet van je leven?

„Dat is de dood van mijn partner Harald. Hij overleed in 2008. Iedereen die een dierbare heeft verloren, weet hoe vreselijk dat is. Een man die doodgaat op zijn 52ste, dat hoort niet. Hij was veel rustiger en bedachtzamer dan ik. In die zin vulde hij me aan. Mijn dochter en ik missen hem nog elke dag. Dat verdriet blijft. Na zijn dood ben ik veel minder vrolijk geworden. Het gemis tast het spontane van vroeger aan. Dat litteken blijft.” „Trouwens: een dementerende moeder is ook geen pretje.”

Bid je wel eens?

„Nee, nooit. Ik ben ook niet opgegroeid met kerk en geloof. Als ik even hulp nodig heb, roep ik eerder Harald aan dan God. Dat doe ik best vaak, trouwens. Dan kijk ik even naar zijn foto op de kast en vraag ik hem om even mee te denken over een oplossing. Zoals nu

Loes Luca in het kort:

Loes Luca (1953) groeide op in Rotterdam. Ze volgde een opleiding tot dramadocente, waarna ze als actrice speelde in tientallen theatervoorstellingen en speelfilms als 'Abel', 'De Jurk' en 'De Marathon'. Op tv was ze te zien in series als 't Schaep met de vijf pooten' en 'Goedenavond, dames en heren'. Loes woont in Rotterdam en heeft een dochter van 31 jaar.

met mijn moeder bijvoorbeeld. Dan weet ik soms niet hoe ik het moet aanpakken en mis ik zijn geduld. Regelmatig krijg ik ook antwoord van hem. Dan kan ik er weer even tegen.”

Wat zijn je plannen?

„Eerst richt ik me nu op de voorstellingen in Carré. Ik heb een heleboel vrienden uitgenodigd om daar een potje mee te komen zingen. Daarna doe ik een regieklaus en in 2020 speel ik een toneelstuk dat speciaal voor mij wordt geschreven door Maria Goos. Ik vind het heerlijk om te blijven doorwerken, bij leven en welzijn.” Dan gaat haar telefoon. Haar moeder belt. Of ze weer even langs kan komen. „Natuurlijk mama. Ik kom er aan.”

'Annie M.G. in Carré': met onder anderen Loes Luca en het orkest van Pol Vanfleteren. Op 12 en 13 november in theater Carré in Amsterdam. www.carre.nl